

ԾԱՆՈԹԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

1. ՄԱՐԳԱՐՏԱՇԱՐ

(Էջ 11)

Տպագրվում է ըստ ԷԱԺ -ի 2 -րդ հատորում հրատարակված բնագրի (թիվ 41, էջ 432 - 442): Գրի է առել Սարգիս Հայկունին: Գրառման ստույգ ժամանակը չի նշված, հիմք է ընդունված գրքի տպագրության տարեթիվը՝ 1901 թ.: Վերնագրի տակ նշված է՝ Վանա բարբառով:

Պատմող-ասացողի մասին բանահավաքը թողել է հետևյալ ծանոթագրությունը. «Սույն հեքիաթի մի մասը պատմած և մյուս մասը երգած է Եղիսաբեթ Կափանճյան, որ մոտ 30 տարի Վանից Վաղարշապատ գաղթած լինելով՝ լեզուն շատ տեղ խառնած, որով ստիպվեց պ.Համազասպ Սրվանձտյանի օգնությամբ ուղղել: «Գառնիկ աղբեր» կոչված հեքիաթն է սա, որ ավելի ուղիղ՝ «Մարգարտաշար»-ն է, որ ընտիր և օրինակելի հեքիաթ է, որպես ընթերցողներն պիտի տեսնեն: Սորա մի այլ ճյուղն գրի առած եմ ճավարապատ (Ջաֆարաբադ -Մ.Ն.) գյուղի բարբառով Արիստակես վարդապետ Ջուլոյանե լսելով, որը ավելի լավ է»:

Հեքիաթի գրառման տեղի և այլ հանգամանքների մասին Ս. Հայկունին ոչինչ չի հաղորդում (հավանաբար գրի է առնված Վաղարշապատում):

2. ՕԽԵՇ

(Էջ 23)

Տպագրվում է ըստ ԷԱԺ -ի 2 -րդ հատորում հրատարակված բնագրի (թիվ 34, էջ 387 - 389): Գրի է առել Սարգիս Հայկունին: Գրառման ստույգ ժամանակը չի նշված, հիմք է ընդունված գրքի տպագրության տարեթիվը՝ 1901 թ.: Վերնագրի տակ նշված է՝ Խլաթա բարբառով:

Հեքիաթի պատմող-ասացողի, գրառման տեղի և այլ հանգամանքների մասին բանահավաքը ոչ մի տեղեկություն չի հաղորդում:

3. ԱՐԱՐ ԱՇԽԱՐՀԻ ԳԵՂԵՑԿՈՒՅԻՆ (ՂՈՒՆՅԱ ԳՅՈՒԶԱԼԻ)

(Էջ 26)

Տպագրվում է ըստ ԷԱԺ -ի 2 -րդ հատորում հրատարակված բնագրի (թիվ 28, էջ 353 - 360): Գրի է առել Սարգիս Հայկունին: Գրառման

ստույգ ժամանակը չի նշված, հիմք է ընդունված գրքի տպագրության տարեթիվը՝ 1901 թ.: Վերնագրի տակ նշված է՝ Խլաթա բարբառով:

Հեքիաթի պատմող-ասացողի, գրառման տեղի և այլ հանգամանքների մասին բանահավաքը ոչ մի տեղեկություն չի հաղորդում:

4. ՈՒՍՏԱ ՄՈՒՐԱՏ

(Էջ 34)

Տպագրվում է ըստ ԷԱԺ -ի 2 -րդ հատորում հրատարակված բնագրի (թիվ 29, էջ 361 - 369): Գրի է առել Սարգիս Հայկունին: Գրառման ստույգ ժամանակը չի նշված, հիմք է ընդունված գրքի տպագրության տարեթիվը՝ 1901 թ.: Վերնագրի տակ նշված է՝ Խլաթա բարբառով:

Հեքիաթի պատմող-ասացողի, գրառման տեղի և այլ հանգամանքների մասին բանահավաքը ոչ մի տեղեկություն չի հաղորդում:

5. ՀԱՃԻ ՍԱՅԱԹ

(Էջ 44)

Տպագրվում է ըստ ԷԱԺ -ի 2 -րդ հատորում հրատարակված բնագրի (թիվ 30, էջ 370 - 375): Գրի է առել Սարգիս Հայկունին: Գրառման ստույգ ժամանակը չի նշված, հիմք է ընդունված գրքի տպագրության տարեթիվը՝ 1901 թ.: Վերնագրի տակ նշված է՝ Խլաթա բարբառով:

Պատմող-ասացողի և այլ հանգամանքների մասին Ս.Հայկունին թողել է հետևյալ ծանոթագրությունը. «Սույն հեքիաթի պատմողն է Խլաթեցի Մելքոն Սելիք-Մուրադյան՝ Ջրիկ գյուղացի): Սա մնացած է Պոլիս և 18 տարի Վաղարշապատ: Այս հեքիաթը բոլորովին նմանություն է Կ.Պոլիս տպված «Աքլոր եղբայր» հեքիաթին. պահ մի ևս կարծեցի, թե սա համառոտություն լինի սույն հեքիաթին, բայց վերջերս թուրք բարբառով երգերն զիս վստահեցուցին, որ բուն իսկ ժողովրդական: Արդեն լսած եմ ի Վաղարշապատ Ալիխան անունով: Նաև շատ տեղեր կը պատմվի»:

Հեքիաթի գրառման տեղի մասին Ա. Հայկունին տեղեկություն չի հաղորդում (հավանաբար Վաղարշապատում է գրի է առնված):

6. ՍԻՆԱՄ ԹԱԳԱՎՈՐ ԵՎ ԳՅՈՒԼ

(Էջ 50)

Տպագրվում է ըստ ԷԱԺ -ի 2 -րդ հատորում հրատարակված բնագրի (թիվ 31, էջ 376 - 381): Գրի է առել Սարգիս Հայկունին: Գրառման ստույգ

ժամանակը չի նշված, հիմք է ընդունված գրքի տպագրության տարեթիվը՝ 1901 թ.: Վերնագրի տակ նշված է՝ Խլաթա բարբառով:

Պատմող-ասացողի և այլ հանգամանքների մասին բանահավաքը թողել է հետևյալ ծանոթագրությունը. «Պատմած է Խլաթա Տափավանք գյուղացի Պողոս: Սույն հեքիաթը շատ ընդարձակ և լավ կը պատմե վաղարշապատցի Արսեն Ղրիմյան»:

Հեքիաթի գրառման տեղի մասին Ս. Հայկունին տեղեկություն չի հաղորդում (հավանաբար Վաղարշապատում է գրի առնված):

7. ԴԱՐՂՈՏ ՈՒՆ ՍՈՒՐԱՏ

(Էջ 56)

Տպագրվում է ըստ ԷԱԺ -ի 2 -րդ հատորում հրատարակված բնագրի (թիվ 32, էջ 382 - 384): Գրի է առել Սարգիս Հայկունին: Գրառման ստույգ ժամանակը չի նշված, հիմք է ընդունված գրքի տպագրության տարեթիվը՝ 1901 թ.: Վերնագրի տակ նշված է՝ Խլաթա բարբառով:

Պատմող-ասացողի մասին բանահավաքը թողել է համառոտ տեղեկություն. «Խլաթա քրսեցի Արևշատ (Սարիբեխ) ասած է»:

Հեքիաթի գրառման տեղի մասին Ս. Հայկունին տեղեկություն չի հաղորդում (հավանաբար Վաղարշապատում է գրի առնված):

8. ԽԵՂԸ ՈՒ ՉԱԼՍ ԱՂԲԵՐ

(Էջ 59)

Տպագրվում է ըստ ԷԱԺ -ի 2 -րդ հատորում հրատարակված բնագրի (թիվ 33, էջ 385 - 386): Գրի է առել Սարգիս Հայկունին: Գրառման ստույգ ժամանակը չի նշված, հիմք է ընդունված գրքի տպագրության տարեթիվը՝ 1901 թ.: Վերնագրի տակ նշված է՝ Խլաթա բարբառով:

Պատմող-ասացողի մասին բանահավաքը թողել է համառոտ տեղեկություն. «Խլաթա քրսեցի Արևշատ (Սարիբեխ) ասած է»:

Հեքիաթի գրառման տեղի և այլ հանգամանքների մասին Ս. Հայկունին տեղեկություն չի հաղորդում (հավանաբար Վաղարշապատում է գրի առնված):

9. ՍՈՒՐԲ ՍԱՐԳԻՍ

(Էջ 61)

Տպագրվում է առաջին անգամ: Պատմել է Բզնունիքի Խլաթի (Ախլաթի) շրջանի Կծվակ գյուղի մախկին բնակիչ Խուդրաթ Սարգիսյանը: Գրի է

առել Արտաշես Բարսեղյանը, 1915 թ. նոյեմբերի 6 -ին, Ալեքսանդրապոլ քաղաքում:

Բանահավաքը հայտնում է, որ ասացող խ. Սարգիսյանը այս հեքիաթը սովորել է մորից: Լեզուն խառնուրդ է իլաթ (Ախլաթի) և Բուլանդիսի բարբառների:

Հեքիաթի գրառման բնագիրը պահվում է ԲԱ, Ե. Լալայանի ֆոնդ, FA IV: 3865 - 3894:

10. ԶԱՐԶԱՎԻՉ

(էջ 66)

Տպագրվում է առաջին անգամ: Պատմել է Բզնունիք-իլաթի Կծվակ գյուղի նախկին բնակիչ 42 -ամյա Խուդրաթ Սարգիսյանը: Գրի է առել Արտաշես Բարսեղյանը 1915 թ. նոյեմբերի 6 -ին, Ալեքսանդրապոլում:

Բանահավաքի վկայությամբ ասացող խ. Սարգիսյանը հեքիաթը սովորել է մորից:

Հեքիաթի գրառման բնագիրը պահվում է ԲԱ, Ե. Լալայանի ֆոնդ, FA IV: 3829 - 3864:

11. ԽԱՉԱԼԻ ԽԵԶԵԼԱԹ

(էջ 72)

Տպագրվում է առաջին անգամ: Պատմել է իլաթի Տափավանք գյուղի նախկին բնակիչ, անգրագետ, 15-ամյա Մխիթար Վարդանյանը: Գրի է առել Երվանդ Պեգազյանը 1915 թ. դեկտեմբերի 17 -ին, Էջմիածնում:

Հեքիաթի գրառման բնագիրը պահվում է ԲԱ, Ե. Լալայանի ֆոնդ, FA IV: 3763 - 3792:

12. ԳՅՈՒԼՓԵՐԻ

(էջ 76)

Տպագրվում է առաջին անգամ: Պատմել է իլաթի Տապավանք գյուղի նախկին բնակիչ 15 -ամյա Մխիթար Վարդանյանը: Գրի է առել Աննեքերիմ Շալճյանը 1915 թ. դեկտեմբերի 17 -ին, Էջմիածնում:

Բանահավաքը այլ տեղեկություններ չի հաղորդում:

Հեքիաթի գրառման բնագիրը պահվում է ԲԱ, Ե. Լալայանի ֆոնդ, FA IV: 3731-3762:

13. ՊԱՍՐԱՅՈՒ ԹԱՔԱՎՈՐԻ ՏՂԵՆ

(Էջ 81)

Տպագրվում է առաջին անգամ: Պատմել է Խլաթի Կուշտյան գյուղի նախկին բնակիչ 60 -ամյա Մկրտիչ Միրզոյանը: Գրի է առել Նազարեթ Պ. Մարտիրոսյանը 1916 թ. փետրվարի 12 -ին, Թիֆլիսում:

Բանահավաքի հաղորդմամբ՝ ասացող Մ. Միրզոյանը անգրագետ է, արհեստը՝ ռանչպարություն: Կովկաս է եկել այս նահանջին:

Հեքիաթի գրառման բնագիրը պահվում է ԲԱ, Ե.Լալայանի ֆոնդ, FA IV: 3575 - 3621:

14. ԱՎԱԳ ՓԱՅԼԵՎԱՆ

(Էջ 89)

Տպագրվում է առաջին անգամ: Պատմել է Խլաթի Կուշտյան գյուղի նախկին բնակիչ 60 -ամյա Մկրտիչ Միրզոյանը: Գրի է առել Նազարեթ Պ. Մարտիրոսյանը 1916թ. փետրվարի 18 -ին, Թիֆլիսում:

Բանահավաքի հաղորդմամբ ասացող Մ. Միրզոյանը անգրագետ է, առաջին պանդխտության ժամանակ դուրս է եկել հայրենիքից:

Հեքիաթի գրառման բնագիրը պահվում է ԲԱ, Ե.Լալայանի ֆոնդ, FA IV: 3685 - 3730:

15. ԻՍԱՖՈՎ ԳՈՂ

(Էջ 96)

Տպագրվում է առաջին անգամ: Պատմել է Խլաթի Կուշտյան գյուղի նախկին բնակիչ 60 -ամյա Մկրտիչ Միրզոյանը: Գրի է առել Նազարեթ Պ. Մարտիրոսյանը 1916 թ. փետրվարի 12 -ին, Թիֆլիսում:

Բանահավաքի հաղորդմամբ ասացող Մ. Միրզոյանը անգրագետ է, արհեստը՝ ռանչպարություն: Կովկաս է եկել այս նահանջին:

Հեքիաթի բնագիրը պահվում է ԲԱ, Ե.Լալայանի ֆոնդ, FA IV: 3507 - 3567:

16. ԱՅՄԱԴ ԱՂԱ ԵՎ ԶՐԻ ԱՂԱ

(Էջ 107)

Տպագրվում է առաջին անգամ: Պատմել է Խլաթի Կուշտյան գյուղի նախկին բնակիչ 60 -ամյա Մկրտիչ Միրզոյանը: Գրի է առել Արտաշես Բարսեղյանը 1916 թ. փետրվարի 13 -ին Թիֆլիսում:

Բանահավաքը տեղեկացնում է, որ Ս. Միրզոյանը 19 տարի պանդխտել է Կ. Պոլիս, Ռուսաստան և այլն:

Հեքիաթի գրառման բնագիրը պահվում է ԲԱ Ե.Լալայանի ֆոնդ, FA IV: 3623 - 3684:

17. ՍՎԵՂԻ, ՉԱԼ ՍՎԵՂԻ (Էջ 118)

Տպագրվում է առաջին անգամ: Պատմել է Խլաթի Կծվակ գյուղի նախկին բնակիչ 42 -ամյա Խուդրաթ Սարգիսյանը: Գրի է առել Արտաշես Բարսեղյանը 1915 թ. նոյեմբերի 9 -ին, Ալեքսանդրապոլ քաղաքում:

Բանահավաքը հայտնում է, որ հեքիաթի լեզուն Բզնունիքի և Բուլանդիսի խառը բարբառն է:

Հեքիաթի գրառման բնագիրը պահվում է ԲԱ, Ե.Լալայանի ֆոնդ, FA IV:3793 - 3906:

18. ԱՐՏ ԿԸ ԶԱՂԵՐ, ՉԱՓ ԿԸ ԹՈՂՆԵՐ (Էջ 121)

Տպագրվում է առաջին անգամ: Պատմել է Խլաթի Կծվակ գյուղի նախկին բնակիչ 42 -ամյա Խուդրաթ Սարգիսյանը: Գրի է առել Արտաշես Բարսեղյանը 1915 թ. նոյեմբերի 9 -ին, Ալեքսանդրապոլ քաղաքում:

Բանահավաքը հայտնում է, որ հեքիաթի լեզուն Բզնունիքի և Բուլանդիսի խառը բարբառն է:

Հեքիաթի գրառման բնագիրը պահվում է ԲԱ, Ե.Լալայանի ֆոնդ, FA IV: 3807 - 3828:

19. ԻԼԻԶԻ ՄՐՋԱՆ (Էջ 125)

Տպագրվում է առաջին անգամ: Պատմել է Բզնունիքի Խլաթի շրջանի Կծվակ գյուղի բնակիչ 42 -ամյա Խուդրաթ Սարգիսյանը*: Գրի է առել Արտաշես Բարսեղյանը 1915 թ. նոյեմբերի 6 -ին, Ալեքսանդրապոլ քաղաքում:

* Սույն ժողովածուի № 20 հեքիաթի ծանոթագրությունում նշվում է 45 -ամյա, ամուսնը՝ և՛ Խուդրաթ, և՛ Կուդրաթ (ծ.կ.):

Ասացողի մասին բանահավաքը տեղեկացնում է, որ նա հարս է գնացել Բուլանդիսի Համզաշեխ գյուղ: Հեքիաթը սովորել է իր մորից: Լեզուն խառն է, քերականական կարգը՝ փոփոխական:

Հեքիաթի գրառման բնագիրը պահվում է ԲԱ, Ե.Լալայանի ֆոնդ, FA IV: 3895 - 3948:

20. ԲԱԶՐԿՆԻ ԽԱՎԵՆԻՆ

(Էջ 134)

Տպագրվում է առաջին անգամ: Պատմել է Խլաթի Ծղակ (այլ տեղում՝ Կծվակ) գյուղի նախկին բնակիչ 45 -ամյա Կուդրաթ (այլ տեղում՝ Խուդրաթ) Սարգիսյանը: Գրի է առել Արտաշես Բարսեղյանը 1915 թ. նոյեմբերի 4 -ին, Ալեքսանդրապոլ քաղաքում:

Բանահավաքը ասացողի մասին հետևյալ տեղեկությունն է հաղորդում: Խ. Սարգիսյանը հարս է գնացել Բուլանդիսի Համզաշեխ գյուղ: Հեքիաթը սովորել է իր մորից: Բարբառը խառնուրդ է երկու գավառների:

Հեքիաթի գրառման բնագիրը պահվում է ԲԱ, Ե.Լալայանի ֆոնդ, FA IV: 3949 - 3968:

21. ԱՂՎԸՍՈՒ ՕՅԻՆՆԵՐ

(Էջ 137)

Տպագրվում է առաջին անգամ: Պատմել է Բզնունիքի Խլաթի շրջանի Կծվակ (այլ տեղում՝ Ծղակ) գյուղի նախկին բնակիչ Խուդրաթ (այլ տեղում՝ Կուդրաթ) Սարգիսյանը: Գրի է առել Արտաշես Բարսեղյանը 1915 թ. նոյեմբերի 4 -ին, Ալեքսանդրապոլ քաղաքում:

Բանահավաքը ասացողի մասին հետևյալ տեղեկությունն է հաղորդում: Խ. Սարգիսյանը հարս է գնացել Բուլանդիսի Համզաշեխ գյուղ: Հեքիաթը սովորել է իր մորից:

Հեքիաթի բնագիրը պահվում է ԲԱ, Ե.Լալայանի ֆոնդ, FA IV: 3969 - 3986:

22. ԿԱՐԱ-ՕՂԼԱՆ

(Էջ 140)

Տպագրվում է առաջին անգամ: Պատմել է Բզնունիքի Խլաթի շրջանի Կծվակ կամ Ծղակ գյուղի նախկին բնակիչ Խուդրաթ Սարգիսյանը: Գրի է առել Արտաշես Բարսեղյանը 1915 թ. նոյեմբերին, Ալեքսանդրապոլում:

Ասացողի մասին բանահավաքը ոչինչ չի հաղորդում, բայց ելնելով նրա պատմած մյուս հեքիաթների ծանոթագրություններից, Խ. Աարգիսյանը 45 (կամ՝ 42) -ամյա կին է, հարս է գնացել Բուլանդիսի Չամգաշեխ գյուղ: Հեքիաթը սովորել է իր մորից:

Հեքիաթի գրառման բնագիրը պահվում է ԲԱ, Ե.Լալայանի ֆոնդ, FA IV: 3987 - 4008:

23. ԽԱՐԱ ՋՈՌՍԻ

(Էջ 144)

Տպագրվում է առաջին անգամ: Պատմել է Բզնունիքի Խլաթի շրջանի Կծվակ գյուղի նախկին բնակիչ Խուդրաթ Սարգիսյանը: Գրի է առել Արտաշես Բարսեղյանը 1915 թ. նոյեմբերին, Ալեքսանդրապոլում:

Ասացողի մասին բանահավաքը ոչինչ չի հաղորդում, բայց, ելնելով նրա պատմած մյուս հեքիաթների ծանոթագրություններից, Խ. Սարգիսյանը 45 (կամ՝ 42) -ամյա կին է, հարս է գնացել Բուլանդիսի Չամգաշեխ գյուղ: Հեքիաթը սովորել է իր մորից:

Հեքիաթի գրառման բնագիրը պահվում է ԲԱ, Ե.Լալայանի ֆոնդ, FA IV: 4009 - 4040:

24. ՉԱՐ ԶՈՍԵՆ

(Էջ 149)

Տպագրվում է առաջին անգամ:

Պատմել է Բզնունիքի Ախլաթի (Խլաթ) շրջանի Ծղակ (նույն տեղում նաև՝ Կծվակ) գյուղի նախկին բնակիչ Կուդրաթ Աարգիսյանը: Գրի է առել Արտաշես Բարսեղյանը 1915թ. նոյեմբերի 4-ին Ալեքսանդրապոլ քաղաքում:

Բանահավաքը ասացողի մասին հետևյալ տեղեկությունն է հաղորդում: Կ. Աարգիսյանը հարս է գնացել Բուլանդիսի Չամգաշեխ գյուղ: Հեքիաթը սովորել է իր մորից: Լեզուն խառն է, Բուլանդիսի և Խլաթի բարբառով:

Հեքիաթի գրառման բնագիրը պահվում է ԲԱ, Ե.Լալայանի ֆոնդ, FA IV: 4041 - 4064:

25. ՍԱԼՎԻ ԱՂԱԶԻ

(Էջ 153)

Տպագրվում է առաջին անգամ:

Պատմել է Բզնունիքի Խլաթի շրջանի Կծվակ (Ծղակ) գյուղի նախկին բնակիչ Խուդրաթ Սարգիսյանը, 45 տարեկան: Գրի է առել Արտաշես Բարսեղյանը, 1915թ. նոյեմբերի 4 -ին, Ալեքսանդրապոլ քաղաքում:

Բանահավաքը ասացողի մասին հետևյալ տեղեկությունն է հաղորդում: Կ. Սարգիսյանը հարս է գնացել Բուլանըխի Համզաշեխ գյուղ: Լեզուն խառը Բուլանըխի և Կծվակի բարբառն է:

Հեքիաթի գրառման բնագիրը պահվում է ԲԱ, Ե.Լալայանի ֆոնդ, FA IV: 4065 - 4094:

26. Օ՛Ֆ-Օ՛Ֆ (էջ 158)

Տպագրվում է ըստ ԷԱԺ-ի 4-րդ հատորում հրատարակված բնագրի (թիվ 12, էջ 93-96): Գրի է առել Սարգիս Հայկունին: Գրառման ստույգ ժամանակը չի նշված, հիմք է ընդունված գրքի տպագրության տարեթիվը՝ 1902 թ.: Վերնագրի տակ նշված է՝ Խնուսա Բերդի բարբառով, իսկ տողատակին՝ «Պատմած է Վաղարշակ Աղեկյան»:

Բանահավաքը հեքիաթի գրառման տեղի, ասացողի մասին այլ տեղեկություններ չի հաղորդել:

27. ԱՂՈՆ ՈՒ ԲՂՈՆ (էջ 162)

Տպագրվում է առաջին անգամ: Պատմել է բիթլիսցի 30-ամյա Գարեգին Ավետիսյանը, որը իր հայրենիքից դուրս 7 տարուց ավել ապրել է Բուլանըխի Կոփ գյուղաքաղաքում: Արհեստով դերձակ էր: Գրի է առել Աննեքերիմ Շալճյանը 1915 թ. հոկտեմբերի 11 -ին Կարաքիլիսում (Կիրովական, այժմ Վանաձոր):

Հեքիաթի գրառման բնագիրը պահվում է ԲԱ, Ե.Լալայանի ֆոնդ, FA IV: 4239 - 4268:

28. ՀՈՒՍԵՓ ԲԵԿ ԵՎ ԾԱՂԻԿ (ԶԻՉԱԿ) ԽԱՆՈՒՄ (էջ 167)

Տպագրվում է ըստ ԷԱԺ -ի 2 -րդ հատորում հրատարակված բնագրի (թիվ 3, էջ 51 - 62): Հեքիաթը գրի է առել Սարգիս Հայկունին: Գրառման ստույգ ժամանակը չի նշված, հիմք է ընդունված գրքի տպագրության տարեթիվը՝ 1901թ.: Վերնագրի տակ նշված է՝ Արճեշի բարբառով:

«Հոսեփ բեկ և Ծաղիկ (Չիչակ) խանում» հեքիաթը ԷԱԺ -ի 2 -րդ հատորում զետեղված է «Ժողովրդական վեպ» բաժնում: Դա ինչ-որ չափով պայմանական է և, քանի որ այդ նյութը ամբողջացնում է Ս.Հայկունու Արճեշի գրառումների բաժինը, նպատակահարմար գտանք ներկայացնել որպես հեքիաթ:

Պատմող-ասացողի, գրառման տեղի և հանգամանքների մասին Ս.Հայկունին ոչ մի տեղեկություն չի հաղորդում: Հեքիաթի հայրենիքի՝ Արճեշի մի տեղանվան վերաբերյալ թողել է այսպիսի ծանոթագրություն. «Ձիլանձոր գավառակմ՝ է, որ այժմ բոլորովին քրդաբնակ է, հատուկ է թագավորության (Թագուլցի) ցեղին: Կը գտնվի Արճիշու և Տիադինա միջավայրն բարձրացած Ծաղկանց լեռներու մեջ»:

29. ԱՆՁԸ ՊՈՂՊԱՏ (ՃԱՆ ՓՈԼԱՏ)

(Էջ 169)

Տպագրվում է ըստ ԷԱԺ -ի 2 -րդ հատորում հրատարակված բնագրի (թիվ 21, էջ 318 - 320): Հեքիաթը գրի է առել Սարգիս Հայկունին: Գրառման ստույգ ժամանակը չի նշված, հիմք է ընդունված գրքի տպագրության տարեթիվը՝ 1901թ.:

Բանահավաքը ոչինչ չի հաղորդում հեքիաթի պատմող-ասացողի անվան, գրառման տեղի ու հանգամանքների մասին: Միայն հեքիաթի լեզվի կապակցությամբ թողել է հետևյալ ծանոթագրությունը. «Սույն հեքիաթը պատմողը բոլորովին խառնուրդ լեզու մի գործածեց՝ Վանա, Մուկաց և Արճիշու բարբառներով»:

30. ԿՆԻԿԸ ԶՈՐԻԻ ՓՈԽԱՐԿՎԱԾ

(Էջ 183)

Տպագրվում է ըստ ԷԱԺ -ի 2 -րդ հատորում հրատարակված բնագրի (թիվ 40, էջ 428 - 430): Հեքիաթը գրի է առել Սարգիս Հայկունին: Գրառման ստույգ ժամանակը չի նշված, հիմք է ընդունված գրքի տպագրության տարեթիվը՝ 1901թ.: Հեքիաթի վերնագրի տակ նշված է՝ Արճիշու բարբառով:

Բանահավաքը պատմող-ասացողի մասին թողել է հարևանցի մի ծանոթագրություն. «Սույն հեքիաթը պատմած է արճիշաբնակ մի մոկացի, որ այլևայլ վայրեր մնալով՝ խառնակ բարբառ մի կը գործածեր»:

31. ԹԱԳԱՎՈՐԻ ՏՂԵՆ ՋԱՆ-ՊՈԼԱՏ (Էջ 188)

Պատմել է Արճեշի Ծայծակ գյուղի գեղջկուհի Անթառամ Մանուկյանը: Գրի է առել Երվանդ Պեգազյանը 1915 թ. դեկտեմբերի 14-ին, Էջմիածնում: Այլ տեղեկություններ ասացողի մասին չի հաղորդվել:

Այս հեքիաթը անհաջող տարբերակ է: Չկա սյուժետային հստակություն և լեզվաբարբառային անաղարտություն: Անհամեմատ առավել հաջողված են նույն սյուժեի՝ հատորում տեղ գտած տարբերակները (տե՛ս թիվ 29. «Անձը պողպատ (ճանփուլատ)» թիվ 34. «Ջան Փուլատ»):

Հեքիաթի գրառման բնագիրը պահվում է ԲԱ, Ե.Լալայանի ֆոնդ, FA IV: 4129 - 4238:

32. ԽԵՐ ԽԵՐՅԱԹ ԷՐՈՂ ՄԱՐԹ (Էջ 204)

Տպագրվում է առաջին անգամ: Պատմել է Արճեշի Ծայծակ գյուղից Անթառամ Մանուկյան անունով անգրագետ, երեսունամյա մի կին: Գրի է առել Երվանդ Պեգազյանը, 1915 թ. դեկտեմբերի 14 -ին, Էջմիածնում:

Ասացողը հեքիաթները սովորել է իր մորից, որը լավ պատմող է եղել: Հեքիաթը անավարտ է, չունի տվյալ սյուժեի մյուս տարբերակների հստակությունը:

Հեքիաթի գրառման բնագիրը պահվում է ԲԱ, Ե.Լալայանի ֆոնդ, FA IV: 4095 - 4128:

33. ՄԵՌՈՒԿ ՄԱՆՈՒԿ (Էջ 209)

Տպագրվում է ըստ ԷԱԺ -ի 4 -րդ հատորում հրատարակված բնագրի (1902թ. թիվ 26, էջ 174 - 176): Գրի է առել Սարգիս Հայկունին: Գրառման ստույգ ժամանակը չի նշված, հիմք է ընդունված գրքի տպագրության տարեթիվը՝ 1902 թ.: Վերնագրի տակ նշված է՝ Արծկեի բարբառով:

Ս. Հայկունին տողատակի ծանոթագրության մեջ հիշատակում է հետևյալը. «Պատմած է Առնչկույս գյուղացի Դավիթ Մուխսի Հարությունյան»: Պատմող-ասացողի և այլ հանգամանքների մասին մի քիչ ավելի մանրամասն տեղեկություններ է հաղորդում սույն հատորում զետեղված «Խելքով խարս ու դոլվաթ» հեքիաթի ծանոթագրության մեջ (տե՛ս թիվ 39):

34. ԶԱՆ ՓՈԼԱՏ

(Էջ 212)

Տպագրվում է ըստ ԷԱԺ - ի 4 -րդ հատորում հրատարակված բնագրի (1902թ., թիվ 27, էջ՝ 177 - 189): Գրի է առել Սարգիս Հայկունին: Գրառման ստույգ ժամանակը չի նշված, հիմք է ընդունված գրքի տպագրության տարեթիվը՝ 1902 թ.: Վերնագրի տակ նշված է՝ «Արծկեի Առընչկույս գյուղի բարբառով»:

Ա. Հայկունին տողատակի ծանոթագրության մեջ հիշատակում է հետևյալը. «Պատմած է Դավիթ Սուխսի Հարությունյանը»: Պատմող-ասացողի և այլ հանգամանքների մասին մի քիչ ավելի մանրամասն տեղեկություններ է հաղորդում սույն հատորում զետեղված «Խելքով խարս ու դովաթ» հեքիաթի ծանոթագրության մեջ (տե՛ս թիվ 39):

35. ՇՆՈՐՀԱԼԻ ԱՂՋԻԿԸ

(Էջ 226)

Տպագրվում է ըստ ԷԱԺ -ի 4 -րդ հատորում հրատարակված բնագրի (1902 թ. թիվ 28, համարակալումը սխալմամբ նշանակված է թիվ 26, ուղղել ենք -Ա.Ն., էջ 190 - 192): Գրի է առել Ասրգիս Հայկունին: Գրառման ստույգ ժամանակը չի նշված, հիմք է ընդունված գրքի տպագրության տարեթիվը՝ 1902 թ.: Վերնագրի տակ նշված է՝ Արծկեի բարբառով, իսկ տողատակին ծանոթագրված է՝ «Պատմած է նույն Դավիթ»:

Ա.Հայկունին պատմող-ասացողի մասին մի քիչ ավելի տեղեկություններ է հաղորդել սույն հատորում զետեղված «Խելքով խարս ու դովաթ» հեքիաթի տողատակի ծանոթագրության մեջ (տե՛ս թիվ 39):

36. ԱՐԵՎԵԼՈՅ ԵՎ ԱՐԵՎՄՏՈՅ ԹԱԳԱՎՈՐ

(Էջ 230)

Տպագրվում է ըստ ԷԱԺ -ի 4 -րդ հատորում հրատարակված բնագրի (թիվ 29, էջ 193 - 201): Գրի է առել Սարգիս Հայկունին: Գրառման ստույգ ժամանակը չի նշված, հիմք է ընդունված գրքի տպագրության տարեթիվը՝ 1902 թ.: Վերնագրի տակ նշված է՝ «Արծկեի Առընչկույս գյուղի բարբառով», իսկ տողատակին՝ «Պատմած է Դավիթ Աուխսի Հարությունյան»:

Պատմող-ասացողի և այլ հանգամանքների մասին մի քիչ ավելի ընդարձակ տեղեկություններ հայտնված սույն հատորում զետեղված՝ «Խելքով խարս ու դովաթ» հեքիաթի ծանոթագրության մեջ (տե՛ս թիվ 39):

37. ՍԱԳԱՐԱԾ ԱՂՋԻԿԸ

(Էջ 239)

Տպագրվում է ըստ ԷԱԺ-ի 4-րդ հատորում հրատարակված բնագրի (թիվ 30, էջ 201 - 208): Գրի է առել Սարգիս Հայկունին: Գրառման ստույգ ժամանակը չի նշված, հիմք է ընդունված գրքի տպագրության տարեթիվը՝ 1902 թ.: Վերնագրի տակ նշված է՝ «Արծկեի Առընչկույս գյուղի բարբառով», իսկ տողատակին՝ «Պատմած է Դավիթ Մուխսի Հարությունյան»:

Պատմող-ասացողի և այլ հանգամանքների մասին մի քիչ ավելի ընդարձակ տեղեկություններ են հայտնված սույն հատորում զետեղված՝ «Խելքով խարս ու դուլվաթ» հեքիաթի ծանոթագրության մեջ (տե՛ս թիվ 39):

38. ԱՐԴԱՐԱԴԱՏ ԴԱՏԱՎՈՐ

(Էջ 247)

Տպագրվում է ըստ ԷԱԺ-ի 4-րդ հատորում հրատարակված բնագրի (թիվ 31, էջ 208 - 210): Գրի է առել Սարգիս Հայկունին: Գրառման ստույգ ժամանակը չի նշված, հիմք է ընդունված գրքի տպագրության տարեթիվը՝ 1902 թ.: Վերնագրի տակ նշված է՝ «Արծկեի Առընչկույս գյուղի բարբառով», իսկ տողատակին՝ «Պատմած է Դավիթ Մուխսի Հարությունյան»:

Պատմող-ասացողի և այլ հանգամանքների մասին մի քիչ ավելի ընդարձակ տեղեկություններ են հայտնված սույն հատորում զետեղված՝ «Խելքով խարս ու դուլվաթ» հեքիաթի ծանոթագրության մեջ (տե՛ս թիվ 39):

39. ԽԵԼՔՈՎ ԽԱՐՍ ՈՒ ԴՈՎԼԱԹ

(Էջ 250)

Տպագրվում է ըստ ԷԱԺ-ի 4-րդ հատորում հրատարակված բնագրի (թիվ 32, էջ 211 - 216): Գրի է առել Սարգիս Հայկունին: Գրառման ստույգ ժամանակը չի նշված, հիմք է ընդունված գրքի տպագրության տարեթիվը՝ 1902 թ.: Վերնագրի տակ նշված է՝ «Արծկեի Առընչկույս գյուղի բարբառով», իսկ տողատակին՝ «Պատմած է Դավիթ Մուխսի Հարությունյան»:

Պատմող-ասացողի և այլ հանգամանքների մասին մի քիչ ավելի ընդարձակ տեղեկություններ են հայտնված սույն հատորում զետեղված՝ «Խելքով խարս ու դուլվաթ» հեքիաթի ծանոթագրության մեջ (տե՛ս թիվ 39):

Հեքիաթի գրառման տեղը չի նշված (հավանաբար Վաղարշապատում է գրի առել):

40. ՄԱՆՈՒԿ (Էջ 256)

Տպագրվում է ըստ ԷԱԺ -ի 4 -րդ հատորում զետեղված բնագրի (թիվ 13, էջ 97 - 106): Գրի է առել Սարգիս Հայկունին: Գրառման ստույգ ժամանակը չի նշված, հիմք է ընդունված գրքի տպագրության տարեթիվը՝ 1902 թ.: Վերնագրի տակ նշված է՝ «Պատմած է Պետրոս Վերտոյան Խոսրովյանց. սա լսել է 1897 -ին ի Խարակոնիս գյուղ, Սուխսի Սահակեն: Սույն Պետրոս իր ասելով՝ երկու տարի է, որ Երևանա երկիր է եկած. գյուղե-գյուղ ման կգա, ժողովարարություն կանե իբրև մուրացիկ. կլնի 60 տարեկան, գիտեր լավ հեքիաթներ, որ վարժ կասեր, վասնզի օթևանած տեղը մի հեքիաթ պիտի ասե, որ զինք պատսպարեն, որով պատրաստված է միշտ ասել: Գիտե նաև վեպեր ու երգեր»:

41. ԼԱՎ ԿԻՆ ԸՆՏՐԵԼ (Էջ 266)

Տպագրվում է ըստ ԷԱԺ -ի 4 -րդ հատորում հրատարակված բնագրի (թիվ 14, էջ 107 - 112): Գրի է առել Սարգիս Հայկունին: Գրառման ստույգ ժամանակը չի նշված, հիմք է ընդունված գրքի տպագրության տարեթիվը՝ 1902 թ.: Վերնագրի տակ նշված է՝ Նորդուզա Տիմ գյուղի բարբառով, իսկ տողատակին՝ «Պատմած է Պետրոս Վերտոյան»:

Պատմող-ասացողի մասին, ինչպես հեքիաթի վերաբերյալ մի քիչ ավելի տեղեկություններ է հաղորդում բանահավաքը սույն հատորում զետեղված «Մանուկ» հեքիաթի ծանոթագրության մեջ (տե՛ս թիվ 40, էջ 256):

42. ՏԱՏ ՈՒ ՊԵՏԱՏ (Էջ 273)

Տպագրվում է ըստ ԷԱԺ -ի 4 -րդ հատորում հրատարակված բնագրի (թիվ 15, էջ 113 - 122): Գրի է առել Սարգիս Հայկունին: Գրառման ստույգ ժամանակը չի նշված, հիմք է ընդունված գրքի տպագրության տարեթիվը՝ 1902 թ.: Վերնագրի տակ նշված է՝ Նորդուզա Տիմ գյուղի բարբառով, իսկ տողատակին՝ «Պատմած է Պետրոս Վերտոյան»:

Պատմող-ասացողի մասին, ինչպես հեքիաթի վերաբերյալ մի քիչ ավելի տեղեկություններ է հաղորդում բանահավաքը սույն հատորում զե-

տեղված «Մանուկ» հեքիաթի ծանոթագրության մեջ (տե՛ս թիվ 40, էջ 256):

43. ԵՐԿՈՒ ՍՈՒՏԱՍԱՆ (էջ 283)

Տպագրվում է ըստ ԷԱԺ -ի 4 -րդ հատորում հրատարակված բնագրի (թիվ 16, էջ 122 - 124): Գրի է առել Սարգիս Հայկունին: Գրառման ստույգ ժամանակը չի նշված, հիմք է ընդունված գրքի տպագրության տարեթիվը՝ 1902 թ.: Վերնագրի տակ նշված է՝ Նորդուգա Տիմ գյուղի բարբառով, իսկ տողատակին՝ «Պատմած է Պետրոս Վերտոյան»:

Պատմող-ասացողի մասին, ինչպես հեքիաթի վերաբերյալ մի քիչ ավելի տեղեկություններ է հաղորդում բանահավաքը սույն հատորում զետեղված «Մանուկ» հեքիաթի ծանոթագրության մեջ (տե՛ս թիվ 40, էջ 256):

44. ԱՍՏԸԾՈՒ ԻՐԵՍ ԴՈՐ Ի (էջ 285)

Տպագրվում է ըստ ԷԱԺ -ի 4 -րդ հատորում հրատարակված բնագրի (թիվ 17, էջ 124 - 126): Գրի է առել Սարգիս Հայկունին: Գրառման ստույգ ժամանակը չի նշված, հիմք է ընդունված գրքի տպագրության տարեթիվը՝ 1902 թ.: Վերնագրի տակ նշված է՝ Նորդուգա Տիմ գյուղի բարբառով, իսկ տողատակին՝ «Պատմած է Պետրոս Վերտոյան»:

Պատմող-ասացողի մասին, ինչպես հեքիաթի վերաբերյալ մի քիչ ավելի տեղեկություններ է հաղորդում բանահավաքը սույն հատորում զետեղված «Մանուկ» հեքիաթի ծանոթագրության մեջ (տե՛ս թիվ 40, էջ 256):

45. ՃՈՒԿՈ ԵՎ ՃԵՅՐԱՆ (էջ 288)

Տպագրվում է ըստ ԷԱԺ -ի 2 -րդ հատորում հրատարակված բնագրի (թիվ 5, էջ 151 - 163): Գրի է առել Սարգիս Հայկունին: Գրառման ստույգ ժամանակը չի նշված, հիմք է ընդունված գրքի տպագրության տարեթիվը՝ 1901 թ.: Վերնագրի տակ նշված է՝ Չարսանճազի բարբառով, իսկ տողատակին ծանոթագրված է՝ «Պատմած է Չարսանճազի գավառի Իսմայել գյուղացի Մինաս-բաբար խաչատրյան»:

Բանահավաքը ասացողի, գրառման տեղի և այլ հանգամանքների մասին տեղեկություններ չի հաղորդում:

46. ԲԸԼԵԼ ԱՂՋԻԿ

(էջ 301)

Տպագրվում է ըստ ԷԱԺ -ի 2 -րդ հատորում հրատարակված բնագրի (թիվ 6, էջ 163 - 182): Գրի է առել Սարգիս Յայկունին: Գրառման ստույգ ժամանակը չի նշված, հիմք է ընդունված գրքի տպագրության տարեթիվը՝ 1901 թ.: Վերնագրի տակ նշված է՝ Զարսանճագի բարբառով, իսկ տողատակին՝ «Պատմած է Մինաս-բաբար»:

Բանահավաքը ասացող-պատմողի և հեքիաթի գրառման վայրի վերաբերյալ այլ տեղեկություններ չի հաղորդել:

47. ԱՄՊ (ՏՈՒՄԱՆ)

(էջ 322)

Տպագրվում է ըստ ԷԱԺ -ի 2 -րդ հատորում հրատարակված բնագրի (թիվ 7, էջ 183 - 197): Գրի է առել Սարգիս Յայկունին: Գրառման ստույգ ժամանակը չի նշված, հիմք է ընդունված գրքի տպագրության տարեթիվը՝ 1901 թ.: Վերնագրի տակ նշված է՝ Զարսանճագի բարբառով, իսկ տողատակին՝ «Պատմած է Մինաս-բաբար»:

Բանահավաքը ասացող-պատմողի և հեքիաթի գրառման վայրի վերաբերյալ այլ տեղեկություններ չի հաղորդել:

48. ԳՈՐՏ

(էջ 338)

Տպագրվում է ըստ ԷԱԺ -ի 2 -րդ հատորում հրատարակված բնագրի (թիվ 8, էջ 198 - 216): Գրի է առել Սարգիս Յայկունին: Գրառման ստույգ ժամանակը չի նշված, հիմք է ընդունված գրքի տպագրության տարեթիվը՝ 1901 թ.: Վերնագրի տակ նշված է՝ Զարսանճագի բարբառով, իսկ տողատակին՝ «Պատմած է Մինաս-բաբար»:

Բանահավաքը ասացող-պատմողի և հեքիաթի գրառման վայրի վերաբերյալ այլ տեղեկություններ չի հաղորդել:

49. ԿՐԱԿՈՏ ՈՍՊ

(Էջ 358)

Տպագրվում է ըստ ԷԱԺ -ի 2 -րդ հատորում հրատարակված բնագրի (թիվ 9, էջ 216 - 227): Գրի է առել Սարգիս Հայկունին: Գրառման ստույգ ժամանակը չի նշված, հիմք է ընդունված գրքի տպագրության տարեթիվը՝ 1901 թ.: Վերնագրի տակ նշված է՝ Չարսանճագի բարբառով, իսկ տողատակին՝ «Պատմած է Սինաս-բաբար»:

Բանահավաքը ասացող-պատմողի և հեքիաթի գրառման վայրի վերաբերյալ այլ տեղեկություններ չի հաղորդել:

50. ՉԻԼ ՈՒ ԶՅՈՍԵ

(Էջ 371)

Տպագրվում է ըստ ԷԱԺ -ի 2 -րդ հատորում հրատարակված բնագրի (թիվ 10, էջ 228 - 233): Գրի է առել Սարգիս Հայկունին: Գրառման ստույգ ժամանակը չի նշված, հիմք է ընդունված գրքի տպագրության տարեթիվը՝ 1901 թ.: Վերնագրի տակ նշված է՝ Չարսանճագի բարբառով, իսկ տողատակին՝ «Պատմած է Սինաս-բաբար»:

Հեքիաթի մասին տողատակին տրված է նաև հետևյալ ծանոթագրությունը. «Որպես չիլի և քոսայի (քարց)՝ նույնպես կաղի, ձեռնատի, կույրի, տագի կակալի և այլն պակասավոր անձի երես տեսնելն դժբախտություն համարված է հայ ժողովրդյան մեջ. այս մասին եղած զրույցներն ու առակները շատ բազմաթիվ են»:

51. ԱՐՏՈՒՃ ԵՎ ԽԱՂԱՂ ԹԱԳԱՎՈՐ

(Էջ 378)

Տպագրվում է ըստ ԷԱԺ -ի 2 -րդ հատորում հրատարակված բնագրի (թիվ 11, էջ 233 - 248): Գրի է առել Սարգիս Հայկունին: Գրառման ստույգ ժամանակը չի նշված, հիմք է ընդունված գրքի տպագրության տարեթիվը՝ 1901 թ.: Վերնագրի տակ նշված է՝ Չարսանճագի բարբառով, իսկ տողատակին՝ «Պատմած է Սինաս-բաբար»:

Գրառման տեղը չի նշված (հավանաբար էջմիածինն է, որտեղ ապրել ու պաշտոնավարել է Ս.Հայկունին): Հեքիաթի վերջում բանահավաքը թողել է հետևյալ ծանոթագրությունը՝ «Սույն հեքիաթը կիսատ մնաց, որ ապագայում գրեմ. սակայն իմ բացակայության միջոցին մեր Սինաս-բաբար մեռավ»:

52. ԾԱՄԻՆ ԶԱՂԱԶԸ ԵՎ ՇՂԹԱՅԱՅԱՏ

(էջ 386)

Տպագրվում է ըստ էԱԺ -ի 2 -րդ հատորում հրատարակված բնագրի (թիվ 12, էջ 241 - 256): Գրի է առել Սարգիս Հայկունին: Գրառման ստույգ ժամանակը չի նշված, հիմք է ընդունված գրքի տպագրության տարեթիվը՝ 1901 թ.: Վերնագրի տակ նշված է՝ Չարսանճազի բարբառով, իսկ տողատակին՝ «Պատմած է Սինաս-բաբար»:

Բանահավաքը ասացող-պատմողի և հեքիաթի գրառման վայրի վերաբերյալ այլ տեղեկություններ չի հաղորդել:

53. ՈՐՍՈՐԴ ՀԱՅՐԱՊԵՏ

(էջ 403)

Տպագրվում է ըստ էԱԺ -ի 2 -րդ հատորում հրատարակված բնագրի (թիվ 13, էջ 257 - 267): Գրի է առել Սարգիս Հայկունին: Գրառման ստույգ ժամանակը չի նշված, հիմք է ընդունված գրքի տպագրության տարեթիվը՝ 1901 թ.: Վերնագրի տակ նշված է՝ Չարսանճազի բարբառով, իսկ տողատակին՝ «Պատմած է Սինաս-բաբար»:

Ս.Հայկունին տողատակին թողել է հետևյալ ծանոթագրությունը. «Սույն հեքիաթը որպես Սինամ թագավոր՝ Ոսկեծամ, Քառսուն ծամ, Գառնիկ աղբեր՝ Սինամ ու գուլ և այլն, որ ընդհանուր ժողովրդյան մեջ տարածված է, այլ և այլ գավառներու՝ մինչև անգամ գյուղերու մեջ և այլ անուններով կասվի, որպես Ուստա Սուրատ, Ֆլերու սար, Ֆլի ոսկորե սարայ, Լուսավոր փոսթ, Տենիզ դուշի, Տյունյա գյոզալի, Հազարան բլբուլ, որ այլ և այլ ճյուղերով կը պատմվին»: Հեքիաթը սկսվում է հատուկ նախաբանով՝ բարբառով և թուրքերեն բառերով, նույնի գրական լեզվով թարգմանությամբ, որը և նույնությամբ տեղադրում ենք ծանոթագրության մեջ.

Որսորդ Հայրապետ,
Գետնեն լսող Կարապետ,
Կռվարար Գաբրիել,
Արագահոս Կիրակոս,
Կլանող Մարկոս,
Բքաբեր Թորոս,

(Ավճի Հայրապետ),
(Եր տինլեյեն Կարապետ),
(Կյուրզիճի Գաբրիել),
(Չափուկ Կիրակոս),
(Եռտըճի Մարկոս),
(Թիֆիճի Թորոս):

54. ԲԺԻՇԿ ԼՈՒՍԱՆ

(էջ 415)

Տպագրվում է ըստ ԷԱԺ -ի 2 -րդ հատորում հրատարակված բնագրի (թիվ 14, էջ 267 - 276): Հեքիաթը գրի է առել Սարգիս Հայկունին 1901թ. (հեքիաթի գրառման ստույգ թվականը չի նշված, հիմք է ընդունված գրքի տպագրության տարեթիվը՝ 1901թ.): Հեքիաթի վերնագրի տակ նշված է՝ Չարսանճազի բարբառով, իսկ տողատակին՝ «Ասած է Սինաս-բաբար»: Հեքիաթի պատմող-ասացողի, ինչպես և գրառման տեղի մասին բանահավաքը տեղեկություններ չի հաղորդում:

55. ԴՇԽՈՅՆ ՀԵՂԻՆԵ ԵՎ ԳԻԶՈՆ

(էջ 425)

Տպագրվում է ըստ ԷԱԺ -ի 2 -րդ հատորում հրատարակված բնագրի (թիվ 15, էջ 276 - 283): Գրի է առել Սարգիս Հայկունին: Գրառման ստույգ ժամանակը չի նշված, հիմք է ընդունված գրքի տպագրության տարեթիվը՝ 1901 թ.: Վերնագրի տակ նշված է՝ Չարսանճազի բարբառով, իսկ տողատակին՝ «Պատմած է Սինաս-բաբար»:

Բանահավաքը ասացող-պատմողի և հեքիաթի գրառման վայրի վերաբերյալ այլ տեղեկություններ չի հաղորդել:

